

legio negotiatorum, sed tanquam cum Brasiliensi imperii civibus, adeoque conflictus aestimandus sit extitisse non inter collegium et societatem maiorem, sed inter duas societates pares. Dixi 2°. *quae ad eandem naturam pertineat*; id enim ex iis, quae modo dicta sunt, consequitur. Etenim pars ad naturam totius pertineat necesse est. Atque hinc patet, cur ex. gr. negotiatorum societas collegium dici debeat eius societatis civilis, intra quam continetur. Etenim eorum finis ad naturam pertinet ipsius societatis civilis, id est ad temporalem felicitatem quaerendam. Cum autem societas civilis totam complectatur felicitatem temporalem, collegium autem negotiatorum, aliaque eiusmodi collegia partem tantum eiusdem curent; hinc etiam patet, cur 3°. dixi, finem collegii respectu finis societatis maioris *inferioris ordinis esse debere*. Quod quidem ex eo maxime comprobatur, quod absurdum foret, collegium, seu societatem minorem esse, cuius finis sit altioris ordinis, societatem autem maiorem, quae ordine inferiorem finem habeat, cum natura, adeoque intrinseca societatum excellentia pro earum fine aestimanda sit (7). Ex quo sequitur

c) Falso ex dominio territorii deduci regulam ad dignoscendum, quaenam inter societates dicenda sit *maior*, quaenam vero *minor*, seu collegium; ita scilicet, ut *maior* dicatur, quae domina sit territorii, *minor*, quae in illius territorio constituta sit. Haec enim regula pervertit genuinam societatis notionem.

Prob. Ad genuinam societatis notionem pertinet, ut elementum praecipuum ac dominans sit finis (7, I), elementum autem serviens sint media (7, II). Atqui in hac regula finis negligitur ac postponitur, ratio autem principatus defertur territorio, quod sua natura habet rationem medii. Ergo in hac regula pervertitur genuina societatis notio.

Ob. Hospitem in territorio alieno dominari contra ius est. Atqui dominaretur, si maioritatis ratio inter plures societates non ex ipso territorio, sed ex earum fine desumenda esset. Ergo etc.

R. 1°. *Transeat maior, nego minorem et suppositum*. Quod enim in nostro themate duo personarum genera finguntur, id falso fingitur. Heic enim agimus de societatibus,

quae iisdem personis coalescunt. Quapropter nulla haec esse potest divisio inter hospites et territorii dominos: eadem quippe personae sunt, quae totidem officiis adstringuntur, quot sunt societates, quibus nomen dedere; quaeque proinde facultatibus rebusque suis, adeoque etiam territorio suo uti debent ad eadem officia explenda, illudque maxime, quod excellentia et gravitate sua ceteris praestat. Ergo distinctio inter territorii dominos et hospites non nisi ad fucum faciendum heic ponitur.

R. 2°. *Dist. mai.* Contra ius est hospitem dominari in territorio alieno, in quo activae servitutis ius nullum habet, *conc.*, *secus nego*; et *dist. item minorem*: si maioritatis ratio inter plures societates non ex ipso territorio, sed ex earum fine desumenda esset, fieri posset ut societas hospes in alieno territorio dominaretur simpliciter, *nego*; quatenus pro legitima sua institutione, et pro excellentia et gravitate finis sui ius quoddam activae servitutis in eodem territorio haberet iura quaedam ibidem exercendi, quae sint necessaria ad sui conservationem, *conc.*

II. Alterum corollarium, quod ex tradita regula sequitur, hoc est, reiiciendam esse regulam ab aliis propositam, *in conflictu duarum societatum iisdem membris coalescentium eam vincere debere, quae rationem necessitatis pro se habeat, eam vinci, quae ratione tantum utilitatis fulcitur*.

Prob. In eiusmodi regula aut res ponitur extra quaestionis statum, aut falsum adstruitur. Ergo etc. *Prob. ant.* In eiusmodi regula utilitatis nomine aut necessitas omnis excluditur, quatenus scilicet sine ullo detrimento possit societas aliis mediis uti, aut non: si primum, extra quaestionis statum res ponitur; quandoquidem eo in casu nullus extat conflictus; sin alterum, falsum adstruitur; quandoquidem pari modulo societates impares iudicantur, et ea scilicet, quae altioris ordinis est, et ea, quae inferioris; quo fit, ut bonum natura maius coaequetur bono natura minori, et societas princeps societati subordinatae, adeoque finis mediis: quae sane non modo falsa, verum etiam absurda sunt. Ergo etc. Quae ut clarius elucescant, haec sunt animadvertenda.

a) Quod *utile* dicitur, id vario sensu accipi posse. Potest enim tale appellari quidquid proportionem habet ad ali-

quod bonum consequendum, licet *nulla necessitas* sit eodem utendi, eo quod alia praesto sint media eandem proportionem et efficaciam habentia. Id autem cum tale sit, manifestum est, veram conflictus causam constituere non posse, quandoquidem ratio conflictus, quemadmodum dictum est, necessitatem supponit. At alio etiam sensu utile quidpiam dici solet, nimirum si tale sit, quod, eo omisso, non totus quidem finis, sed eiusdem pars, seu perfectio pereat: unde respectu aliorum mediorum, quae maiorem habent necessitatem, ita ut, iis omissis, non quidem pars, sed finis totus intereat, utile non absurde dicitur. Eiusmodi autem quod est, etsi *respective* utile tantum dici queat, *in se* tamen necessarium vere esse, unusquisque intelligit: unde sequitur

b) Ea, quae necessaria sunt *ad perfectionem* finis altioris ordinis, respectu *ad totum finem* in se spectatum, qui sit ordinis inferioris, falso atque iniuria mere utilia dici, eaque ratione posthaberi. Utrinque enim vera est necessitas: illic quidem ad perfectionem finis altioris ordinis obtinendam, hic ad totum finem quaerendum natura viliores. Cum autem inter duo bona, quorum aliud excellentius est, aliud vilius, illud praeferendum sit, quod est excellentius, hinc tantum abest, ut ea, quae ad perfectionem pertinent finis ordine altioris, posthabenda sint iis, quae necessaria sunt ad finem ordine inferiorem obtinendum, ut contrarium sit imo statuendum ac tenendum (32): unde patet

c) Societatem perfectam etiam extinguere posse societates minores seu collegia ad se pertinentia, ne ipsa vel levissimum quodpiam detrimentum patiat; quod quidem a societate civili identidem fieri, experientia ipsa docemur. Et merito sane: tum quia finis collegii est ordine inferior fine societatis perfectae; tum quia collegium respectu societatis perfectae, ad quam pertinet, habet proportionem medii ad finem; cum nihil aliud sit, nisi quoddam adiumentum ad partem obtinendam eius finis, quem societas perfecta integre complectitur (*hic* I, a, b); unde animadvertendum est

d) Si quando collegii, seu societatis minoris necessitas iis praevalere debeat, quae ad perfectionem pertinent societatis maioris, id fieri non ratione societatis minoris, sed ipsius societatis maioris, cum qua specie tenus confligit, vel

saltem societatis cuiusdam utraque excellentioris: ex eo nimirum, quod relate ad illas bonum collegii seu societatis minoris necessarii medii rationem habeat.

36. *Propositio* 2^a. Si quaestio incidat de veritate necessitatis, quam societates inter se confligentes pro re sua asserunt, ius ferendi iudicium ad societatem superiorem, seu quae excellentiorem finem habet, pertinet, reservato quoad inferiorem iure ea, quae sui intersunt, exponendi.

Prob. 1^a. *pars.* Absurdum est boni minoris gratia maius bonum in discrimen vocare. Atqui vocaretur, nisi in re dubia iudicium societati superiori reservatum esset. Ergo etc.

Prob. 2^a. *pars.* Iudicium rectum, nisi libratis hinc inde rationibus, ferri non potest; librari autem rationes non possunt, nisi auditis iis, quorum interest. Ergo etc.

37. De societatibus inter se paribus, quae iisdem membris coalescere dicantur, haec animadvertisse satis sit.

I. Eiusmodi societates, quae iisdem omnino membris constant, ne fingi quidem animo possunt. Distingui enim societates nequeunt, nisi natura aut numero. Atqui duae societates pares iisdem omnino membris coalescentes non distinguuntur natura, ex eo quod, cum pares dicantur, eandem naturam et finem habere debent (31); non distinguuntur autem numero, ex eo quod, cum iisdem omnino membris constant, idem habent suppositum. Ergo etc.

II. Si vero non omnia, sed quaedam tantum membra ad duas societates inter se pares pertinere dicantur, ex. gr. si qui sint, qui ad duarum nationum inter se independentium societatem civilem pertineant, ii, si vi collisionis utriusque societatis contraria agere forte iubeantur, alteri quidem adhaerere, ab altera discedere coguntur, quandoquidem discerpi in contrarias partes non possunt.

§. II.

De potestate, seu de iuribus societatis perfectae in eos, qui vel ex toto, vel ex parte extranei sunt.

38. Extraneos *ex toto* eos esse diximus, qui nulla ex parte ad societatem pertinent, adeoque nullo nexu cum ea

colligantur. Si quae igitur societates eiusmodi inter se sint, de his ita est sentiendum.

I. Duae vel plures eiusmodi societates natura distinctae fingi nequeunt, quae sint *absolute* supremae. Dico absolute supremae, quae sub omni respectu tales sunt, quaeque opponuntur iis, quae dicuntur *in suo tantum ordine* supremae, quae scilicet sub aliquo tantum respectu, idest relate ad ceteras minores societates, quae in suo ordine continentur, supremae sunt, cum tamen relate ad alias societates, quae ad alium ordinem pertinent, inferiores esse possint, prout ordo ille superior sit.

Iam vero duas societates natura distinctas, penitusque inter se extraneas, quae absolute supremae sint, fingi non posse, manifestum est. Etenim natura et excellentia societatum ab earum fine pendet. Atqui inter homines duo fines absolute supremi fingi nequeunt (*). Ergo ne duae quidem societates etc. Quapropter exemplum duarum eiusmodi societatum, quae inter se penitus extraneae sint, inter eas tantum societates haberi potest, quae uno eodemque ordine continentur, quique simul eiusmodi sit, ut admittat diversos hominum coetus eidem fini seorsim insistere: cuiusmodi est ordo politicus, cuius est temporalem felicitatem quaerere, ita tamen, ut admittat plures hominum coetus, id est plures nationes inter se independentes eidem fini seorsim insistere.

II. *In statu concordiae* societatibus extraneis mutuum ius est, ne altera alteri impedimentum ferat: quandoquidem impedimentum sine ratione sufficiente esset ex eo ipso, quod in statu concordiae res est. Auxilium autem invicem sibi ferre stricto iure non tenentur; quia, utpote extraneae, nullo invicem nexu obligantur; nisi tamen charitatis causa id iubeat, quatenus omnes universalis hominum societatis membra sunt.

III. *In statu conflictus* pro communi utriusque societatis bono atque utilitate dirimenda lis est, nisi forte maioris cuiuspiam societatis bonum aliud exigat; ex. gr. bonum universalis hominum societatis, quae utpote societas maior, vincat necesse est (32).

(*) Cf. Taparelli Saggio teoretico di Diritto Naturale n. 6. et seqq.

IV. Si iura dubia sint, communi concordia controversia finienda est; sin minus bello.

V. Fieri potest, ut duae inter se confligant societates ordine supremae, eademque invicem extraneae, quarum altera *illegitima* sit, cum tamen *legitimam* se existimet. Eo in casu ab altera, quae vere legitima est, ea iure spernetur; ipsa autem eatenus adversus legitimam societatem praetensa sua iura experietur, quatenus in bona fide maneat.

39. Quod attinet ad *extraneos ex parte*, ii sane ita comparati sunt, ut participes sint conditionis tum eorum, qui *membra* sunt societatis, tum eorum, qui a societate sunt *extranei*. Ergo qua ex parte conditionem habent *membro- rum*, iisdem eorum legibus subiiciantur necesse est, eoque pertinent ea, quae dicta sunt toto articulo primo. Qua vero ex parte sunt *extranei*, eorundem conditionem ac leges sequantur oportet. Quapropter in eorum controversiis definiendis, circumstantiae particularis casus, qui proponitur, inspiciendae sunt, ex iisque decernendum, utrum legibus extraneorum, an eorum, qui membra sunt societatis, sint iudicandi.

SECTIO II.

DE ECCLESIAE NATURA, DEQUE POTESTATE, QUAE EXINDE
EI COMPETIT.

40. *Syllogismi*, quo totum systema potestatis Ecclesiae concludere aggressi sumus, quatenus *ex primo* eius fonte, idest ex ipsa Ecclesiae natura eadem eruitur, *propositionem maiorem* exposuimus, iuribus nempe expositis, quae *perfecta* quaelibet societas habet primum in suos, deinceps in extraneos. Qua sane in propositione nisi plene nobis Regalists consentiant, malo eorum fiet. Hoc enim subrito, vel imminuto fundamento, civilis quidem societatis potestas, quam illi exaggerant, subruetur, aut minuetur; quandoquidem aliud, cui innitatur, non habet; potestas autem Ecclesiae mole sua stabit, voluntati scilicet subnixae divini institutoris sui Christi Dei, quo veluti ex altero fonte, primoque longe nobiliore ac firmitiore ipsa dimanat. Concedant igitur